

THANH TÂM TUYỀN

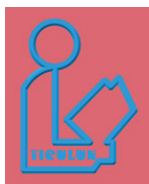
Buổi sáng Chủ nhật

Truyện ngắn

Buổi sáng Chủ nhật

Thanh Tâm Tuyền

Paris * 09.2025

Bìa & dựng : *Ban Tuyển đọc TVTL*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

**Buổi sáng
Chủ nhật**

THANH TÂM TUYỀN

**HIỆN ĐẠI số 2
Saigon * tháng 5-1960**

Buổi sáng chủ nhật

Thanh Tâm Tuyên

Gửi Oanh

Trong hai ngày liền, những trận mưa ngâu bỗng thấy nặng hạt hơn. Gió thổi dữ nhưng điệu mưa vẫn đều không hối hả, bầu trời tăm tực chứa đầy nước không thể trút mạnh xuống một lần. Sáng ngày thứ ba, đài khí tượng loan tin một trận bão từ Nhật Bản thổi qua vịnh Bắc Việt. Đồng thời trên trang nhất các nhật báo ở Hà Nội những hàng tit lớn dành cho trận đánh lớn của quân

đội V.M. vào một tỉnh miền Nam trung châu, mở đầu cho chiến dịch thu đông năm 1952, đã được bốn hôm. Nửa đêm ngày thứ ba của trận bão, trời đổ mưa thật lớn, Đồng thức giấc khoan khoái, giấc ngủ trong một đêm mưa to yên lặng một cách dễ chịu.

Sáng hôm sau là một ngày chủ nhật, Đồng có hẹn với Nga, trận bão đã đi qua, bầu trời mùa thu lại mờ mờ như cũ. Nhìn ra ngoài vườn cây cối ướt át xơ xác, gió đã êm. Đồng xuống sân rửa mặt thấy mẹ mặc áo bông, đang cùng u già tráng bánh dưới nhà ngang như thường ngày. Bà cụ mang lên nhà trên cho Đồng một cốc sữa và ổ bánh mì. Đồng đang thay quần áo, cụ hỏi:

– Cậu không ở nhà? Hôm nay vợ chồng anh Thái với các cháu về chơi đấy.

– Con phải lên phố có chút việc. Anh chị ấy thế nào chẳng ở lại đến chiều.

Thái là anh cả đã lập gia đình có ba con, mở hiệu chữa xe đạp ở chợ Hôm, thường chủ nhật cho vợ con về thăm mẹ. Ba đứa cháu của Đồng, lớn nhất chưa quá mười tuổi nhỏ nhất hai tuổi, đều là con gái và rất quấn quít với cha.

– Cậu lấy khăn quàng cổ cho ấm – mẹ Đồng đứng lại ở cửa buồng đợi Đồng nghe theo lời khuyên.

Đồng quấn khăn đội thêm cái mũ nôi, bà cụ mỉm cười tỏ vẻ hài lòng. Đồng xuống nhà ngang lấy xe đạp, người u già lãnh tai làm cho gia đình từ ngày Đồng chưa ra đời vẫn đều tay say bột lạng lẽ ngược nhìn Đồng. Đồng dắt xe qua vườn ra lối cửa sau, chú Tư đang quét dọn mặt đất hỏi :

– Cậu Đồng đi chơi sớm thế?

Đồng đẩy xe lên qua đồng quả ủng chú Tư vừa vun gọn và cười thay cho câu trả lời.

Trên dốc quần ngựa, gió hút bạt cả hơi thở. Đồng nghỉ chân mặc cho bánh xe lăn về phía vườn Bách Thảo. Đồng nghĩ đến Nga, với cặp mắt thông minh nghịch ngợm, điệu bộ lúc nào cũng như riều cọt, riều cọt hơn cả Đồng làm chính. Đồng đôi khi cũng bực mình, giọng nói liên thoảng láu lỉnh, nhưng tất cả toát ra sự hồn nhiên quý báu. Nhớ lúc hai người ngỏ tình với nhau thật dễ dàng và thẳng thắn. Vào buổi sáng. Đồng đến chơi, An đi vắng. Nga tiếp Đồng trong phòng khách. Biết tính Đồng, Nga rót cho Đồng một cốc nước lọc đầy. Tự nhiên Đồng không muốn nói chuyện nữa, ngồi lặng im nhìn cốc nước trong vắt.

– Anh nghĩ gì đấy? Nga hỏi vì có đến năm phút Đồng không nhúc nhích.

– Anh tìm mắt Nga trong cốc nước.

Nói xong Đồng bàng hoàng tỉnh cơn mơ mộng, không ngờ mình đã ăn nói sỗ sàng, Đồng đợi phản ứng của Nga.

Nga ngồi ở ghế đối diện thoáng một chút bối rối, rồi lại bình tĩnh như thường.

– Anh thấy thế nào?

– Đẹp như buổi sáng này vậy.

– Có đẹp bằng mắt Phương không ?

Đồng hoảng hốt vì câu hỏi, chắc Nga đã nghe An nói về mối tình của Đồng với Phương, cô bạn học cùng lớp, năm thì Tú tài phần nhất, Phương đã sang Pháp du học. Đồng nhìn thẳng vào mắt Nga không chớp và Nga cũng nhìn trả

lại, sự im lặng chập chờn trong không gian hết sức dịu dàng. Đồng uống vội hết cốc nước rồi đáp:

– Còn kém xa.

Lúc này Nga ngửa cổ cười ròn rã, má nàng đỏ hồng, nàng làm bộ quắc mắt hỏi:

– Anh trả lời hay nhỉ.

Sự giận dữ đầu tiên của Nga thật là duyên dáng. Nga bước đến bên Đồng giằng lấy cái cốc bảo:

– Em rót cho anh cốc nước khác, anh thử nhìn lại lần nữa xem.

– Vẫn không đẹp hơn – rồi hạ thấp giọng, Đồng bảo: nhưng đáng yêu hơn nhiều.

Nga đứng trước mặt Đồng và cúi xuống, Đồng vẫn ngồi im, cầm lấy cốc

nước với cả bàn tay Đồng nâng lên môi uống. Nàng nói nhỏ nhẹ:

– Em chịu thua.

*

Nga mặc áo dạ đỏ nhạt; ngồi trên yên xe đạp tựa vào vỉa hè bên đền Quan Thánh, đang mãi nhìn về phía trường Bưởi đón Đồng, Đồng đạp thẳng theo phố của Bắc vòng về sau lưng Nga, và cho xe đâm vào bánh xe sau của Nga khiến Nga suýt ngã. Nàng nói dối:

– Anh nghịch tình lắm, em không thích đâu.

– Em không thích thì em đi chơi một mình, Đồng tùm tùm cười

– Cũng được, càng tốt.

Nói xong Nga lái xe sang phía con đường đôi không nhìn lại. Đồng đạp chậm theo.

Một lát không thấy Nga ngoái lại phía sau, Đồng cho xe chạy song song hỏi:

– Cô ơi, cô định đưa tôi đi đâu đây?

– Anh cũng đi theo đấy à, Nga làm bộ lạnh nhạt, cứ chịu khó theo rồi khắc biết.

Đồng khịt khịt mũi không hỏi nữa. Đến vườn hoa Canh Nông. Nga chạy vòng mấy phố quanh vườn hoa, đến vòng thứ ba trời bắt đầu lất phất mưa, Đồng đỗ xe trú dưới vòm cây canh một tòa nhà lớn, Nga tưởng Đồng vẫn đạp theo sau mình nên cứ tiếp tục, Đồng nhìn cái dáng kiêu kỳ của người yêu mà cười. Hết vòng Nga cũng vào tránh mưa cùng chỗ

với Đồng mặt giận làm như người không quen. Đồng vẫn khúc khích cười một mình, Nga thút thít khóc, Đồng để yên. Sau đó, Đồng dịu dàng bảo:

– Bây giờ em đưa anh đi chứ?

– Anh ác lắm, Nga nói giọng nước mắt, tại sao anh không xin lỗi em một tiếng?

– Thì anh xin lỗi em, được chưa. Đồng đứng sát lại gần Nga.

– Tại em muốn anh mới xin lỗi, Nga lắc đầu phụng phịu, tự ý anh anh không xin lỗi bao giờ hết.

– Em trẻ con lắm. Đồng gắt yêu, muốn người ta xin lỗi, người ta xin lỗi là được rồi còn gì nữa. Đây vậy thì tự ý tôi là Đồng, tôi xin lỗi cô là Nga. Bằng lòng chưa?

– Bằng lòng.

Nhìn vào mắt Nga bấy giờ, giá không phải là phố đông Đồng đã hôn lên mắt ấy.

– Vậy thì em định đi đâu?

– Anh cứ theo em.

Hai người đạp xe theo phố hàng Bột.
Nga bảo:

– Anh cắt cho em cái mũ nôi đi. Em muốn trông thấy tóc của anh. Anh không thấy mái tóc của anh nó thi sĩ lắm hay sao?

Đồng bỏ mũ nhét vào ngực áo, gió thổi xòa một khóm tóc xuống trán sắp mồ hôi của chàng. Đồng nghĩ thầm: Nga muốn ám chỉ tập thơ mình làm tặng Hà và Phương mà mình đã vứt xuống sông năm ngoái đây.

– Em còn muốn bắt anh phải làm gì nữa không? Đồng hỏi.

– Em muốn anh không cười nữa và anh buồn.

– Quái gở.

Đồng cười rộ lên làm cho lũ trẻ con bên đường cũng cười theo.

– Em quái gở lắm. Nhưng tại sao em thích anh buồn?

– Tại em chưa thấy anh buồn. Em chắc anh buồn em sẽ yêu anh hơn, anh buồn có lẽ anh sẽ cần đến em. Còn cho đến bây giờ em vẫn chẳng có nghĩa gì với anh hết.

Những lời của Nga đột ngột nói thẳng vào tim Đồng. Đúng. Đồng không hề buồn trước mắt người khác, Đồng

hay đùa nghịch châm biếm khôi hài trái hẳn vẻ nghiêm nghị khắc khổ của bọn Thạch, An, Cảnh, Nhưng nếu người ta biết những lúc Đồng ngồi suy nghĩ một mình về bệnh tật, về cái chết, về bạn bè, về người yêu... nếu người ta biết những đêm tối trần trọc với những cảm giác kỳ lạ bất thường trong cái thân thể yếu đuối, trong cái ý thức vùng vẫy, trong cái tiềm thức vi phân... nếu người ta biết Đồng đã xô đung mơ hồ tới những giới hạn vô cực của cái ý nghĩa sống còn...

– Nhỡ khi anh buồn anh lại càng không cần đến em thì sao?

Đồng cười, tiếng cười giấu trong cuống họng và ngực. Rồi thốt nhiên Đồng ứa nước mắt dễ dàng và chàng nhìn đường dốc ô chợ Dừa thấp thoáng đông đúc. Đồng rút khăn tay chấm nước mắt, mỉm cười quay sang Nga nói tiếp:

– Em bằng lòng chưa? Anh đang khóc đây này.

– Anh nói dối, Nga cười vô tư, gió thổi cay mắt anh thì có. Anh hay lừa em lắm.

– Anh ghét em vì em thông minh quá, Nga ạ.

Đồng ngạc nhiên khi thấy Nga rẽ vào nhà thờ Nam Đồng.

– Vào đây làm gì em?

Đồng hỏi, nín lấy tay Nga cho hai xe chạy chậm trên đường lát gạch.

– Em đi lễ, Nga trả lời tự nhiên.

Đồng gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý, lúc này Đồng mới trông thấy cuốn kinh đóng bìa da Nga cầm trên tay. Hai người dựng xe vào trong một cái rãnh xi-măng nhỏ.

Nga ngẩng nhìn Đồng, Đồng lơ đãng đưa mắt quan sát khoảng đất rộng trước nhà thờ.

– Anh có phải vào không em?

Đồng hỏi lúc hai người đi tới một cái hành lang lát đá hoa im lặng và ánh sáng hơi mờ.

– Tùy ý anh. Nga đứng lại ngó Đồng.

– Anh đợi em ngoài này nhé.

Đồng cầm lấy bàn tay không của Nga.

– Em sẽ cầu nguyện cho anh.

Đồng cảm thấy những ngón tay mềm ấm áp của Nga ôm bấu lấy bàn tay mình.

Đồng đợi cho Nga bước vào nhà thờ, quỳ xuống một chỗ gần một cột cạnh tòa

giải tội, lẫn vào trong đám đông thành kính, nhìn mái tóc người yêu và cái vòm cao đục lờ, nghe giọng hát thánh ca bay lượn bao trùm khoảng kín không biết phát xuất từ góc nào đệm theo tiếng đàn Harmonium vang dội, Đồng bỗng thấy thần trí hoang mang buồn nản

Khi Đồng quay lưng đi ra phía sân trong là lúc ban thánh ca dứt một hồi chuông vang lên rồi tới lời truyền giảng chậm rãi âm âm.

Đồng men theo lối đất đi về cuối sân. Đó là một khu vực rộng gồm những dãy nhà không cao lắm, kiến trúc trang nghiêm tẻ lạnh, chạy song song cách nhau những khoảng sân lớn đang trồng cây. Đồng đứng lại xem người ta đẩy cỏ sửa sân, hình như người ta muốn làm ở góc này một sân bóng chuyền. Trông thấy mấy nhà thầy tiến lại chỗ làm việc,

Đồng bỏ đi vòng sang con đường khác. Trời lại bắt đầu ẩm ướt, không khí của một cuộc biệt ly, Đồng nhớ đến Thạch. Nửa tháng Thạch ở Hà Nội, Đồng chẳng có dịp nào nói chuyện lâu với bạn, mà hình như Thạch cũng muốn tránh tâm sự, Thạch có chuyện gì muốn giấu, Đồng biết thế. Chơi với bạn từ nhỏ, ngày còn học trường Pierre Pasquier bây giờ là trường huấn luyện cảnh sát, sau đến trường trung học Gia Long bây giờ đã chia làm nhiều gian cho thuê để ở. Đồng đã quen với tính nết của Thạch: lầm lì ít nói và cục. Lớn lên Thạch lại càng khó tính và bí ẩn hơn, Đồng có cảm tưởng mình phải bám lấy Thạch để hiểu Thạch và che chở cho Thạch, Đồng không hiểu Thạch có cần sự che chở ấy không, một thứ hiện diện sẵn sóc suông mà thôi, nhưng tình cảm ấy cần cho Đồng. Đồng vẫn ví khuôn mặt Thạch như là cái lô cốt

chỉ hở hai lỗ châu mai đặt hai họng súng, nghĩa là người ta chỉ tìm thấy trên nét mặt ấy những dấu vết rõ ràng của khổ sở tàn phá và cặp mắt thì lạnh lùng, dữ tợn, thù hằn. Ngày Thạch rời Hà Nội không ai biết, lần xuống Nam Định chỉ có Đồng tiền Thạch, Đồng đã hỏi An và Cảnh, cả hai cũng không gặp lại Thạch: chỉ có An là trước đó vài hôm đã đi chơi với Thạch một buổi tối vì Thạch xuống tìm tại nhà, từ đó đến nay Thạch biệt tin tức, Đồng nói thêm: Nó tự tử. Bỗng nhiên Đồng rùng mình và muốn được hôn Nga, chưa bao giờ Đồng cảm thấy sự thèm muốn Nga nồng nhiệt như bây giờ. Đối với Đồng việc cầm tay Nga trong tay vẫn là một động tác quý báu trong sạch; Thạch đã từng chỉ trích Đồng: “Cậu lãng mạn lắm”. Đồng nhớ lại ngày yêu Phương, gia đình Phương rất tự do. Đồng đến chơi ở cả ngày có khi tới tối mịt trong phòng

riêng của Phương: Phương thường hôn Đồng trong khi người nhà qua lại bên ngoài phòng một buổi chiều mùa đông trong phòng tối xâm trông không rõ mặt người, Phương ôm Đồng ngã xuống, Đồng sợ hãi cứng người, kịp ngồi dậy trước khi Phương tháo cúc áo sơ-mi đầu tiên của Đồng, Đồng ra ngồi trước bàn học không dám bật đèn cũng không dám mở cửa phòng, lát sau khi bà Các, mẹ của Phương, gõ cửa gọi hai người ra ăn cơm, Đồng vội cáo biệt. Đồng không thể quên được tiếng khóc ầm ục của Phương trong bóng tối, Phương đã nói rất nhỏ vì xấu hổ:

– Anh sẽ hối hận, vì chỉ có anh em mới làm thế. Anh là người yêu thứ nhất của em, anh không tin sao?

Đồng lắp bắp đáp:

– Anh tin em, anh hiểu lắm.

Khuôn mặt của Nga trong nhà thờ bước ra rực rỡ vui tươi.

– Em đẹp như tượng... vậy. Đồng cười nói.

– Anh không được nhìn em hồn như thế. Nga để ngón tay trở lên môi, trũng mắt.

– Vậy thì anh bảo là em đẹp quý phải lắm.

Đồng cầm tay Nga vuốt ve. Có tiếng người nói chuyện đâu đây, Nga gỡ tay Đồng rồi dắt chàng đi, Nga nói:

– Em vừa thú tội xong.

– Em thú tội gì ?

Nga vội bùm tay vào miệng Đồng.

– Anh không biết người công giáo có hai điều thiêng liêng nhất là lúc thú tội và lúc chịu phép mình thánh? Anh không được ăn nói bậy bạ.

Đồng ngó ngoáy đầu, cười khúc khích trong bàn tay Nga, hỏi :

– Vậy em thú những gì nào?

– Em thú rằng em yêu anh hơn ai hết trên đời này, em phục tòng kính trọng anh mà anh thì vô đạo. Em biết rằng không đời nào em có thể dắt anh trở về con đường của Chúa, em lại cũng biết rằng em không thể bỏ anh vì Chúa và như thế là em phạm tội.

– Em có thể vừa yêu Chúa vừa yêu anh cũng không sao.

– Cha khuyên em nên xét kỹ lòng mình – Nga nói tiếp giọng ấm áp, không

chú ý tới câu nói của Đồng – nên hiến trọn mình cho tình yêu Chúa và nếu quả thật tình yêu Chúa nơi em là cao cả thì nó sẽ cảm hóa được anh, làm nảy nở tình yêu Đấng tối cao ở anh.

Đồng và Nga đã đứng bên xe đạp, Đồng hỏi :

– Em có tin như thế không?

– Em chưa biết vì em hiểu anh. Đối với anh cũng như đối với Chúa, tình yêu của em chỉ có một thể, đó là sự thần phục tuyệt đối.

Đồng cảm thấy lạnh dọc xương sống, những lời của Nga nói thành thật nghiêm trọng không phải là đùa bỡn. Đồng tự hỏi: Nga theo đạo từ bao giờ, Đồng biết chắc là gia đình An không ai là người công giáo. Đồng vẫn cố gắng mỉm cười, hỏi:

- Vậy em có buồn không?
- Em muốn hỏi lại anh câu ấy.

Đồng nhắc chiếc xe đạp lên nhìn
lảng chỗ khác đáp:

- Anh đã bảo anh ghét em vì em
thông minh quá. Thôi chúng mình đi về.

✱

“Anh yêu,

*Ba ngày hôm nay em trông đợi không
thấy anh tới thăm em. Em ở nhà một
mình buồn quá. Cậu mợ em vào Sài Gòn
từ hôm thứ hai, để vận động chính trị – có
lẽ cậu em sẽ giữ một chân bộ trưởng trong
chính phủ sắp cải tổ (em không muốn để ý
tới chuyện ấy nhưng ở trong nhà nên vẫn
phải biết), anh An đi chơi vắng suốt ngày*

và được thể suốt đêm nữa, trong khi em đang viết cho anh đây thì anh ấy còn ngủ vùi trên bông. Em tạm nghỉ học trông nhà, công việc đã có người làm hết, em chỉ đi lại quanh quẩn trong nhà mà nhớ tới anh. Nhớ tới anh nhiều quá em lo sợ rằng anh giận em. Em biết tính anh giận đấy nhưng mà vẫn cười đấy, giá em có hỏi, anh lại làm trò nhăn mày nhăn mặt cười khích khích rồi nói: Anh mà giận em, có họa là điên. Anh tưởng đánh lừa được em, nhưng em thừa thông minh để nhận thấy sự quá dễ dãi ở anh chính là sự biểu lộ của giận dữ đè nén. Em hiểu anh nên mới yêu anh chứ người khác chịu thế nào nổi anh, như Phương chẳng hạn (bây giờ em nói thẳng cho anh rõ là em biết Phương vì Phương chơi thân với một người bạn thân của em, nếu anh muốn biết tin tức của Phương em sẵn sàng báo cho). Và em

càng yêu anh, em cũng hiểu anh. Anh có nhận như thế không nào?

Vậy thì - em bắt chước giọng của anh đẩy em buồn quá, nhớ anh quá và yêu anh quá vì biết rõ anh đang giận em. Không giận thì tại sao anh không nghe thấy rằng em đã cần có anh ở bên cạnh mà tìm tới thăm em? Nhất là sau buổi gặp nhau hôm chủ nhật, em còn rất nhiều điều muốn nói với anh mà chưa nói được. Lần nào gặp anh, em cũng dự định rất nhiều điều nhưng trước mặt anh, anh không bao giờ làm cho em dễ dàng thổ lộ, hoặc anh chọc tức em, hoặc anh mê hoặc lôi cuốn ý nghĩ người ta đi đâu đâu, hoặc thái độ của anh làm cho em tự nhận thấy mình lỗ bịch. Nhưng bây giờ em không sợ anh nữa, anh không ở trước mặt em, em viết cho anh đọc.

Anh có hiểu em yêu anh đến chừng nào không? Chưa bao giờ anh tìm hiểu đo lường tình yêu của em đối với anh. Em không bảo rằng như thế là anh coi thường em nhưng thái độ của anh làm em bức mình. Nhiều lúc em chỉ muốn được nghe anh đòi em phải nói: Em yêu anh, để rồi anh cũng nói: Anh yêu em, nhưng anh chẳng hề làm. Trong ý anh mấy tiếng ấy thừa và vô nghĩa. Riêng em, em vẫn quay cuồng vì thứ tình yêu của anh, một thế giới ngổn ngang những im lặng, những khoảng trống, những thánh địa anh ném em vào để tự em dò dẫm tìm lấy lối phải theo; trong thế giới ấy em không thể bừa bãi nếu không muốn phá hoại, em cũng không thể thụ động nếu không muốn bị bỏ rơi. Anh thật là tàn ác em vẫn nghĩ thế, tại sao anh không đơn giản như mọi người? Theo được anh, một nhọc chết người. Em tự hỏi: cái gì đã ràng buộc em vào với anh

một cách vô lý như vậy? Nếu không phải là chính em, chính em cũng không đơn giản chút nào, phải không anh?

Có lẽ anh không biết rằng em đã để ý đến anh từ trước khi anh ngỏ lời với em, trước cả khi anh thường lại thăm em ở nhà. Một vài lần đầu gặp anh ngoài phố đi chơi với anh An, em không nhận thấy điều gì đặc biệt ở anh hết. Nhưng một lần khác, sự có mặt của anh đã làm em thăng thốt mê đắm, lần em gặp anh trong rạp chiếu bóng Studio, chắc anh không thể nhớ được. Khi em cùng hai người bạn bước vào căn phòng nhỏ bé ấm cúng ấy thì em trông thấy anh ngồi thu gọn gầy như nằm giữa những hàng ghế trống. Chỉ có một mình anh, ngoài ra không còn ai khác, hình như anh nhắm mắt ngủ, ánh đèn mờ mờ và lúc ấy trên màn trắng là khoảng trống giữa hai đĩa

nhạc, em nhận ra mái tóc bông mềm mại với khuôn mặt của anh nghiêng về phía nhiều bóng tối như khuôn mặt trong ảnh của một tác giả cổ điển trong các sách lịch sử văn chương (em nhớ mang máng hình như em thấy giống Rousseau). Đó là ngày cuối phim nên đến khi chiếu trong gian phòng vẫn chỉ có ba đứa em và anh thôi, em ngồi đằng sau lưng anh, cách rất xa (chỉ có hai hàng ghế, anh ngồi hạng bát, chúng em ngồi hạng nhất). Chính trong hai đứa bạn em hôm ấy, một đứa là bạn thân của Phương đã nói cho em biết về chuyện giữa anh với Phương. Gặp đoạn phim thú vị, em nghe thấy tiếng anh cười lớn, tiếng cười cho một mình không cần sự hưởng ứng của bất cứ vật nào khác. Em cảm thấy ở anh một nỗi cô độc lớn lao tỏa chiếm lấy cả gian phòng và chúng em như những kẻ ngoại cuộc lén vào phá khuấy cái không khí của riêng anh mà anh ở thờ

không hay, em bị cuốn hút vào trong vòng cô đơn ấy. Khi anh đứng lên bước đi, đầu hơi cúi, hai tay buông thõng, dáng khoan thai, anh quay lại nhìn bọn em mỉm cười, vẻ mặt anh lộ sự trêu cợt. Em nhìn anh ở phía sau, đi giữa đám đông trong thành phố buổi chiều, em nhận rõ cái vẻ đẹp đàn ông rất đáng ghét của anh (em trả lại chữ cho anh) vẻ đẹp của người đàn ông là cái vẻ tự đầy đủ không cần sự bổ túc của đàn bà nên cô đơn quá. Nhưng em đã yêu anh, bằng lòng sự phụ thuộc vào anh. Vì thật ra em cũng là kẻ cô đơn trong đời, nhưng là thứ cô đơn của phái yếu.

Em biết anh thắc mắc về việc em trở về đạo Chúa vì anh rõ gia đình em không có gốc đạo và cũng không người nào trong gia đình ngờ rằng em tìm thấy đức tin nơi Thiên Chúa. Anh không thấy như thế là em cô đơn giữa những người thân yêu sao?

Cậu mợ em là những người nhiều tham vọng, anh An là một tâm hồn khó hiểu, em vẫn thường cầu nguyện cho những người ấy cũng như cho anh, tâm hồn cô độc kiêu ngạo. Em vẫn tự hỏi: tại sao em lại cô đơn trong khi hoàn cảnh, học vấn, tư chất của em phản nghịch lại? Em chỉ tìm thấy tận trong thâm tâm những náo động của một nguồn tội lỗi kỳ quặc, tự nhiên em thấy em là kẻ có tội cần phải ăn năn cứu chuộc lấy linh hồn. Em không hiểu nguồn tội lỗi ấy nguyên nhân bởi đâu, em thành thật nói với anh, em rất nghiêm khắc trong việc xét mình nhưng em vẫn phải nhận là em còn trong trắng lắm. Thật là vô lý, một thiếu nữ cảm thấy tội lỗi không nguyên do. Nên em cô đơn lắm, nhưng em không phải là anh để chịu đựng lấy một mình. Em cần một nguồn an ủi, em về quỳ dưới chân Chúa xin Chúa che chở và cứu vớt lấy tấm linh hồn con

cái của Chúa. Một vị linh mục đã giải cho em về cái cảm giác tội lỗi ở em là: Chúa đã chọn cách ấy để gọi em về với ánh sáng với chân lý và em đã nhận được ân sủng lớn của Người ban cho trông thấy cái ý nghĩa của kiếp trần gian này. Riêng em, em nhận một cách tầm thường là em chạy trốn sự cô đơn, em cần được thổ lộ những nỗi niềm với người lúc nào cũng lắng nghe em, em còn được khóc nức nở dưới cặp mắt hiền từ của người và vật trong gian nhà của Chúa, nghĩa là giải thoát sự cô đơn mà vẫn giữ nguyên vẹn sự cô đơn bày lên trước mắt mình – em mơ màng thấy nó quý báu nhập vào những thần tượng trên ban thờ – không phá vỡ nó giữa cái đời sống xô bồ rùng rùng của người thân yêu xung quanh.

Anh hiểu vì đâu em yêu anh, yêu sự cách biệt trống vắng anh đặt ra ngăn giữa

hai chúng ta. Nói thế nhưng hôm nay thì em vẫn nhớ anh, em ước mong anh sẽ tới với em để em sẽ nói với anh rằng em yêu anh, bắt anh phải trả lời: anh yêu em, tâm thường đơn giản như mọi người. Anh đừng giận em, tội nghiệp. Trong giây lát anh hãy quên anh đi, hãy thử nghĩ tới em không mà thôi, chắc rằng em sẽ sung sướng biết bao.

Em hôn anh suốt khi anh đọc bức thư này.

NGA

THANH TÂM TUYẾN

(trích UNG THƯ 59)

